

De enkelte Punkter 1—4 giver mig iøvrigt Anledning til følgende særlige Udtalelser.

ad 1. Det bemærkes af Rigsadvokaten, at jeg fra 1927 med Føje kunde vente, at Revision (af Arendrup's Kasser) vilde blive foretaget, „omend ikke i en nærmere Fremtid“. Denne sidste Tilføjelse ser jeg ingen Begrundelse for. Det nyoprettede Hovedrevisorat tog straks fat paa sit Arbejde og reviderede faktisk allerede i 1928 en Række Kasser og Regnskaber under Handelsministeriet, og det maa betragtes som en ren Tilfældighed, at de Arendrup'ske Kasser ikke er taget med. At jeg ved min Tiltræden i Handelsministeriet og i Tiden til 1927 ikke selv førte eller foranledigede ført et Tilsyn med Arendrup's Kasse- og Regnskabsvæsen og undlod at skaffe mig Klarhed over, om der var nogen Revision, mener jeg forklares dels ved den Forudopfattelse af Revisionens Omfang og Effektivitet, som jeg medbragte fra Statistisk Departement, og dels derved at Finansministeriet under den gamle Regnskabsordning var den egentlige Regnskabsfører for de forskellige Ministerier. Naar det, (jfr. Rapport pag. 53*), er foreholdt mig, at jeg ved Forespørgsel hos „rette Vedkommende“ kunde have faaet Revisionsforholdene bragt paa det rene, mener jeg, at dette næppe havde ført til noget, da „rette Vedkommende“ først og fremmest var Arendrup selv, som den til hvem jeg naturligt henvendte mig angaaende Spørgsmaal, der angik Kontorholdet, Ministeriets Kasse o. l., og desuden var det, som det fremgaar af Forhørene, den almindelige Opfattelse blandt Ministeriets Embedsmænd, at de Arendrup'ske Regnskaber var Revision undergivne. Iøvrigt havde man i Ministeriet allerede i 1925 uvilkaarlig Opmærksomheden mest henvendt paa den Revisionsordning, som man allerede da vidste stod for Døren.

ad 2. Jeg skal henvise til mine Udtalelser til Rapporten pag. 55 og kun tilføje, at jeg saavel med Arendrup som med andre Embedsmænd i Ministeriet „med Sparebestræbelserne som Udgangspunkt“ (Skr. pag. 29**) mangfoldige Gange har været inde paa og givet Besked om at undgaa eller begrænse Udgifter, som vilde belaste Ministeriets Kontorholdskonto, Medhjælpskonto el. a., men at trænge bag om de mig af Arendrup forelagte Oplysninger om, hvorledes Regnskaberne stillede sig, hvilke Udgifter der var afholdt o. s. v., maatte føre mig ind i et Kassebilagseftersyn, der er uoverkommeligt og maa ligge udenfor, hvad man kan forlange af Departementschefen (jfr. Rigsadvokatens Udtalelse om Departementschefens Stilling til Ministeriets Pengevæsen, Skr. pag. 35***).

ad 3. Jeg skal heroverfor indskrænke mig til at henvise til mine Udtalelser ad Rapporten pag. 55.

ad 4. Idet jeg med Hensyn til dette Punkt, som Rigsadvokaten tillægger en særlig Betydning, ligeledes skal henvise til mine Udtalelser til Rapporten (pag. 56), vil jeg dog her gerne fremhæve, at Handelsministeriet i Finansaaret 1925—26 havde haft en Række ekstraordinære Opgaver, som medførte særlige Udgifter, der var afholdt af Kontoen „Ministerielle og Kontorholdsudgifter“. Der er derfor intet paafaldende i, at Kontoen var løbet højt op, og Arendrups Paavisning heraf eller Forklaringer herom, da vi talte sammen om Tillægsbevillingsforslaget, mener jeg ikke kunde give mig Foranledning til Mistanke om Uredelighed eller illegitime Udgifter. Overskridelserne gav Anledning til, at der blev opført forskellige særlige Poster paa Tillægsbevillingsforslaget

*) Se Sp. 4939.

**) Se Sp. 4901.

***) Se Sp. 4907—10.